



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **Mgr. P. B.**
sídlem U Zátíší 545/3, Praha 4 - Hodkovičky

proti

žalovanému **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 20. 4. 2022, č. j. MSP-4/2022-ODKA-ROZ/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jímž ministr spravedlnosti (dále též „žalovaný“, „ministr spravedlnosti“ či „druhostupňový správní orgán“) zamítl jeho rozklad a potvrdil rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti (dále též „ministerstvo“ či „prvostupňový správní orgán“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce výrokem I. shledán vinným tím, že jako insolvenční správce v řízení pod sp. zn. KSPH 70 INS 9359/2014 vedeném u Krajského soudu v Praze (dále též „insolvenční řízení“) s dlužníkem D. M. a dlužnicí I. Š.:
 - a) v období od 6. 11. 2017 do 29. 3. 2018 a od 26. 3. 2019 do přinejmenším 9. 2. 2021 **nevymáhal pohledávky dlužníků z titulu nájemní smlouvy** uzavřené dne 1. 12. 2013 mezi M. L. jako nájemcem a I. Š. jako pronajímatelem, jejímž předmětem bylo užívání pozemku parc. č. X, o výměře 134 m², jehož součástí je stavba č. p. X, a pozemku parc. č. X, o výměře 501 m², vše zapsáno na LV č. X, k. ú. R. u K. (dále jen „Nemovitosti R.“), když nájemné nebylo paní M. L. hrazeno od dubna 2012 do 22. 11. 2019, čímž byla majetková podstata dlužníků byla zkrácena o částku 780 000 Kč,
tedy závažně porušil povinnost postupovat při správě majetkové podstaty svědomitě a s odbornou péčí tak, aby byly vymoženy pohledávky dlužníků náležející do majetkové podstaty, a uplatnit a vymáhat ve prospěch majetkové podstaty pohledávky dlužníků, stanovenou mu § 36 odst. 1 ve spojení s § 230 odst. 1 písm. d) a § 294 odst. 1 a ve spojení s § 398 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění účinném do 31. 5. 2019;
 - b) v období od 26. 3. 2019 do 3. 2. 2020 **nepřistoupil ke zpeněžení Nemovitostí R.**, ačkoli mu bylo uloženo tyto zpeněžit pokynem zajištěného věřitele Hypoteční banka, a.s., IČO: 135 84 324, ze dne 16. 1. 2019, ze dne 27. 3. 2019 a ze dne 9. 9. 2019,
tedy závažně porušil povinnost postupovat při zpeněžení majetkové hodnoty, která slouží k zajištění pohledávky, v souladu s pokyny zajištěného věřitele směřujícími ke zpeněžení tak, aby se dosáhlo rychlého, hospodárního a co nejvyššího uspokojení věřitelů, stanovenou mu § 5 písm. a) a § 293 odst. 1 ve spojení s § 398 odst. 2 zákona o úpadku ve znění účinném do 31. 5. 2019;
 - c) v období od 26. 3. 2019 přinejmenším do 9. 2. 2021 **nepřistoupil ke zpeněžení osobního automobilu** Hyundai typ ix 55, VIN: X, reg. zn. X (dále též „osobní automobil“), ačkoliv mu to bylo uloženo pokynem zajištěného věřitele ŠkoFIN s. r. o., IČO: 458 05 369, ze dne 16. 1. 2019, čímž přinejmenším o 22 měsíců zpomalil proces zpeněžování majetkové podstaty,

tedy závažně porušil povinnost postupovat při zpeněžení majetkové hodnoty, která slouží k zajištění pohledávky v souladu s pokynem zajištěného věřitele směřujícím ke zpeněžení tak, aby se dosáhlo rychlého, hospodárního a co nejvyššího uspokojení věřitelů, stanovenou mu § 5 písm. a) a § 293 odst. 1 ve spojení s § 398 odst. 2 zákona o úpadku ve znění účinném do 31. 5. 2019;

- d) na účtu majetkové podstaty dlužníků **zadržoval prostředky určené pro výplatu nezajištěných věřitelů** (ačkoli mu byla usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2019, č. j. KSPH 70 INS 9359/2014-B-145, uložena povinnost vyplácet nezajištěné věřitele dle distribučního schématu ze dne 27. 2. 2019), když realizoval první platbu nezajištěným věřitelům až dne 24. 9. 2019, ačkoli se finanční prostředky dostupné pro výplatu nezajištěných věřitelů nacházely na účtu majetkové podstaty již od května 2019, když v dubnu 2019 na něj byla plátcí příjmů dlužníků a dlužníky samotnými zaslána částka 18 597 Kč a v květnu 2019 částka 34 953 Kč (resp. 23 435 Kč počítáno bez vratky daně zaslané Finančním úřadem pro hl. m. Prahu), a celková výše privilegovaných pohledávek činila v květnu 2019 nejvýše 24 986,50 Kč, pročež v říjnu a listopadu 2019 rozvrhl mezi nezajištěné věřitele jiných než privilegovaných pohledávek pouze částku 20 975,33 Kč, ačkoli v období od 24. 9. 2019, kdy byla realizována první platba nezajištěným věřitelům, do 21. 11. 2019, kdy byla realizována nejbližší následující platba nezajištěným věřitelům, byly na účet majetkové podstaty připsány srážky z příjmů dlužníků v celkové výši 37 694 Kč a věřitelé privilegovaných pohledávek byli uspokojeni nejvýše částkou 7 465 Kč,

tedy závažně porušil povinnost respektovat pokyn insolvenčního soudu uložený mu v rámci dohlédací činnosti a postupovat při uspokojování pohledávek nezajištěných věřitelů z příjmů dlužníků ode dne zveřejnění rozhodnutí o schválení oddlužení v insolvenčním rejstříku tak, aby se dosáhlo rychlého, hospodárního a co nejvyššího uspokojení věřitelů, stanovenou mu § 5 písm. a) a § 398 odst. 3 ve spojení s § 407 odst. 1 a § 11 odst. 2 zákona o úpadku ve znění účinném do 31. 5. 2019;

- e) v období od 26. 3. 2019 do přinejmenším ledna 2020 **nepoužil k mimořádným splátkám nad rámec splátkového kalendáře příjem majetkové podstaty** v celkové výši 33 980 Kč, ačkoli dne 14. 11. 2017 byla na účet majetkové podstaty připsána mzda I. Š. ve výši 21 980 Kč, která byla deponována jejím bývalým zaměstnavatelem společností XLMX obchodní s.r.o. (dále jen „XLMX obchodní“), a dne 27. 2. 2018 bylo na účet majetkové podstaty připsáno měsíční nájemné za užívání Nemovitostí R. ve výši 12 000 Kč, tedy nezajištěným věřitelům nad rámec splátkového kalendáře v dotčeném období nevyplatil celkem 33 980 Kč,

tedy závažně porušil povinnost použít příjem majetkové podstaty k mimořádným splátkám nad rámec splátkového kalendáře tak, aby se dosáhlo rychlého, hospodárního a co nejvyššího uspokojení věřitelů, stanovenou mu § 5 písm. a) a § 398 odst. 3 ve spojení s § 407 odst. 1 a § 11 odst. 2 zákona o úpadku ve znění účinném do 31. 5. 2019,

čímž spáchal přestupky podle § 36b odst. 1 písm. i) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů.

3. Za shora uvedené přestupky ve výroku I. prvostupňového správního rozhodnutí byla žalobci dle 36b odst. 4 písm. f) zákona o insolvenčních správcích uložena jako úhrnný trest pokuta ve výši 215 000 Kč, jíž byl žalobce povinen ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí uhradit.
4. Žalobce podal proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí rozklad, jenž byl žalovaným zamítnut, jelikož se žalovaný plně ztotožnil jak se zjištěným skutkovým stavem věci, tak s jeho právním posouzením věci provedeným prvostupňovým správním orgánem a rozkladové námitky žalobce shledal nedůvodnými.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalované

5. Žalobce v žalobě předně v obecné rovině namítal, že správní orgány obou stupňů hodnotily veškeré shromážděné důkazy jen v jeho neprospěch bez ohledu na relevantní právní úpravu. Druhostupňovému správnímu rozhodnutí navíc vytýkal, že odkazuje a nekriticky přijímá závěry obsažené v prvostupňovém správním rozhodnutí, a to v rozporu s právními předpisy upravujícími insolvenční řízení.
6. Konkrétně pak žalobce druhostupňovému správnímu rozhodnutí vytýkal, že v bodech 66 a násl. je citována nesprávná právní úprava vztahující se na danou věc. Nesouhlasil s tím, že pro řízení by měla být rozhodná právní úprava zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále „*jen insolvenční zákon*“) ve znění účinném do 31. 5. 2019, která byla implementována novelou č. 31/2019 Sb. V této souvislosti poukázal na přechodné ustanovení zákona č. 31/2019 Sb., čl. II., dle kterého platí, že *„V insolvenčních řízeních, která byla zahájena a v nichž bylo vydáno rozhodnutí o úpadku dlužníka přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se postupuje podle zákona č. 182/2006 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Dovodil tak, že za situace, kdy v rozhodném insolvenčním řízení bylo rozhodnutí o úpadku vydáno dne 20. 5. 2014 (insolvenční řízení bylo zahájeno dne 4. 4. 2014), nelze správními orgány odkazovaná ustanovení insolvenčního zákona na danou věc aplikovat; ve věci je nutno vycházet z insolvenčního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017, ze kterého však vyplývá zcela odlišné právní hodnocení vytýkaného jednání. Proto byl žalobce přesvědčen, že byl *„seznán vinným přestupkem a byla mu uložena sankce za odlišný právní názor, nikoliv za faktické pochybení při výkonu jeho funkce v insolvenčním řízení pod sp. zn. KSPH 70 INS 9359/2014“*.
7. Žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým druhostupňový správní orgán v bodech 88-90 svého rozhodnutí zohlednil dvě dříve žalobci uložené sankce, neboť jedna z nich byla uložena za opožděné předložení dokladu o pojištění profesní zodpovědnosti za škodu a druhá za zjištění nedostatečné obsazenosti provozovny insolvenčního správce. Upozornil, že tyto jeho předchozí delikty vykazují rozdílnou povahu než nyní posuzovaná věc, která spočívá v samotném výkonu funkce insolvenčního správce v konkrétním řízení.
8. Žalobce byl přesvědčen, že v bodech 91-98 druhostupňového správního rozhodnutí bylo vycházeno z chybných podkladů, jelikož zde bylo uvedeno, že správní orgán vycházel z výstupu ze seznamu insolvenčních správců, který i ke dni sepisu tohoto podání obsahuje mnoho řízení, ve kterých žalobce funkci insolvenčního správce již po dlouhou dobu nevykonává a tuto nevykonával ani ke dni vydání rozhodnutí. Upozornil, že již v rozkladu namítal, že není zřejmé, z jakého výpočtu bylo vycházeno, druhostupňový správní orgán však na tuto výtku nereagoval. Poté žalobce uvedl, že *„jen pro ilustraci, k dnešnímu dni to*

jsou např. řízení pod body 1-4, 6-9, 11, 13, 15, 17-23, 30-33, 41, v této souvislosti pak žalobce vznáší i návrh dle § 65 odst. 3 správního řádu.“

9. Dále poukázal na body 99-108 a 79-84 druhostupňového správního rozhodnutí, v nichž byla rozebírána problematika vybírání, resp. nevybírání nájemného za Nemovitosti R. s tím, že tato otázka byla řešena před insolvenčním soudem od soupisu nemovitostí do majetkové podstaty dlužníků, kdy správce několikrát i ve fázi řízení před vydáním usnesení o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty prezentoval svůj názor, že dotčená pohledávka nepatří do soupisu majetkové podstaty. Žalobce se tedy řídil svým právním názorem, byť připouští, že se mohl mýlit, nicméně v tomto nelze spatřovat přestupkové jednání; navíc ve věci mohl zasáhnout v rámci dohledové činnosti insolvenční soud, což ostatně druhostupňový správní orgán sám konstatoval v bodě 68 svého rozhodnutí.
10. V této souvislosti žalobce vysvětlil, že dle jeho názoru, který mohl být chybný, byla nejbližší úprava oddlužení plněním splátkového kalendáře. Žalobce vycházel z toho, že jediný majetek, který soud v usnesení o schválení oddlužení označil ke zpeněžení, byl zajištěný majetek, přestože se v soupisu majetkové podstaty nacházel i majetek nezajištěný. Ovšem za situace, kdy insolvenční soud v usnesení o schválení oddlužení a správní orgány ve správním řízení používají zákonná ustanovení, která na věc vůbec nedopadají, nelze skutečnost, že je shodně neaplikoval i žalobce otočit vůči žalobci a uznat jej vinným ze spáchání přestupku. Žalobce připomněl, že i v rozkladu uváděl, že nájemci byli cizími státními příslušníky závislými na sociálních dávkách, tudíž vymáhat takovéto pohledávky nemělo význam.
11. Žalobce sporoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pod body 109-117, v nichž mu druhostupňový správní orgán vytýkal, že nepřikročil ke zpeněžení Nemovitostí R.. Nesouhlasil totiž s názorem, že neměl vyčkávat na vyznačení právní moci na usnesení o schválení oddlužení, nýbrž si měl jakožto subjekt vykonávající vysoce specializovanou činnost vyhodnotit, že odvolání dlužníka bude odvolacím soudem posouzeno jako nepřipustné. S takovouto argumentací žalobce zásadně nesouhlasil, neboť ve věci bylo rozhodnuto v rozporu s insolvenčním zákonem a oddlužení bylo schváleno ve formě, kterou daný zákon neznal. Nad to na vyznačení doložky právní moci čekal i insolvenční soud. Tímto však správní orgány kladou na insolvenčního správce vyšší nároky než na insolvenční soud. Taktéž nesouhlasil s názorem druhostupňového správního orgánu, v němž bylo presumováno, že žalobce měl předpokládat, že návrh dlužníka na rozdělení řízení nebude úspěšný (viz bod 119 žalobou napadeného rozhodnutí). Žalobce sice připustil, že mu bylo známo rozhodnutí odvolacího soudu v předmětné otázce, nicméně nelze po něm spravedlivě požadovat, aby předjímal rozhodnutí odvolacího soudu. Upozornil, že druhostupňový správní orgán nezohlednil, že po vydání rozhodnutí odvolacího soudu k otázce rozdělení řízení a pohledávek nařídil insolvenční soud jednání ve věci rozdělení řízení. Tvzení druhostupňového správního orgánu v bodě 111 rozhodnutí označil žalobce za matoucí, neboť zde správní orgán odkázal na rozhodnutí odvolacího soudu, na které rovněž odkázal insolvenční soud v usnesení o schválení oddlužení. Zdůraznil, že po vyznačení právní moci na usnesení o schválení oddlužení, začal činit kroky ke zpeněžení v souladu s pokynem zajištěného věřitele. Soudní exekutor jej však informoval o tom, že by bylo vhodné nejprve ukončit nájemní vztah. Žalobce opět připomněl, že se nalézal v nejistotě ohledně relevantní právní úpravy vztahující se na

danou věc, a proto z důvodu právní jistoty přistoupil k zaslání výpovědi z nájemního vztahu podepsanou i dlužníci.

12. Žalobce namítal, že druhostupňový správní orgán se nevyjádřil k rozkladové námitce, jakou lhůtu by považoval za přiměřenou, když v bodě 115 odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že nemá povinnost provádět obecný či teoretický výklad právních norem a vykonávat tak metodickou činnost vůči žalobci. V takovémto vypořádání své námitky spatřoval žalobce projev libovůle druhostupňového správního orgánu.
13. Taktéž se žalobce vyjádřil k bodům 123-126 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí týkající se vytýkaného jednání spočívajícího v nezpeněžení osobního automobilu. Ohledně výtek správních orgánů na nevyznačení právní moci usnesení o schválení oddlužení odkázal na shora uvedenou argumentaci. Ke komunikaci se společností Car Aukce uvedl, že tato společnost je zprostředkovatelem, exklusivním prodejcem zajištěného věřitele a zasílá mu reporty o stovkách prodejů, tudíž jakákoliv informace poskytnutá mu žalobcem by byla bezpředmětná. Správnost své úvahy měl za osvědčenou tím, že zajištěný věřitel v průběhu prodeje nevzněl na něj dotaz k průběhu prodeje.
14. K bodům 127-133 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí věnujícím se nevyplácení nezajištěných věřitelů žalobce, odkázal na svou předchozí argumentaci, v níž namítal, že mu nelze klást k tíži vyčkávání na právní moc usnesení o schválení oddlužení.
15. V případě vytýkaného jednání pod body 134-137 žalobou napadeného rozhodnutí, v nichž mu bylo vytýkáno, že nepoužil příjmy z majetkové podstaty nad rámec splátkového kalendáře, opět odkázal na argumentaci, v níž obhajoval vyčkání na vyznačení doložky právní moci na usnesení o schválení oddlužení.
16. Závěrem žalobce považoval za potřebné doplnit, že dotčené insolvenční řízení bylo usnesením přerušeno, přičemž institut přerušení řízení neobsahovala právní úprava insolvenčního zákona účinná do 31. 5. 2019, kterou správní orgány považují v dané věci za rozhodnou. Tímto demonstroval zmatečnost insolvenčního řízení, a naopak svůj postup označil za opatrný, aby se nevystavoval případným rizikům možných sporů.
17. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
18. Žalovaný ve vyjádření ze dne 22. 7. 2022 odmítl veškeré žalobní námitky a odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Připomněl, že žalobce byl ustanoven insolvenčním správcem dlužníků dle usnesení Krajského soudu v Praze (dále též „insolvenční soud“) ze dne 20. 5. 2014, č. j. KSPH 70 INS 9359/2014-A-15, přičemž pochybení žalobce, která jsou předmětem přestupkového řízení, byla zjištěna právě v rámci plnění povinností insolvenčního správce žalobce v daném insolvenčním řízení.
19. K žalobní námitce týkající se aplikace nesprávného znění zákona na danou věc, žalovaný upozornil na to, že žalobce se přestupků dle § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích dopustil: (i) v období od 6. 11. 2017 do 29. 3. 2018 a od 26. 3. 2019 do přinejmenším 9. 2. 2021 u nevymáhání pohledávky dlužníků z titulu nájemní smlouvy k Nemovitostem R.; (ii) v období od 26. 3. 2019 do 3. 2. 2020 u nepřistoupení ke zpeněžení Nemovitostí R.; (iii) v období od 26. 3. 2019 do přinejmenším 9. 2. 2021 u nepřistoupení ke zpeněžení osobního automobilu; (iv) v období od května 2019, resp. dubna 2019, do listopadu 2019 u zadržování prostředků určených pro výplatu nezajištěných věřitelů; (v) v období od 26.3. 2019 do přinejmenším ledna 2020 u nepoužití příjmu majetkové podstaty k mimořádným splátkám nad rámec splátkového kalendáře. Přičemž těmito jednáními

porušil povinnosti dle insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019. Současně žalovaný zdůraznil, že ohledně vytýkaného jednání vedl s žalobcem přestupkové řízení, nikoli insolvenční řízení, jak se zřejmě žalobce odkazem na přechodné ustanovení insolvenčního zákona domnívá. Tudíž na řízení, ve kterém byla žalobci udělena sankce za porušení insolvenčního zákona, byl aplikován zákon o odpovědnosti za přestupky; žalobci pak byla uložena sankce za přestupek, jehož skutkovou podstatu definuje § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích. K povaze jednání žalobce pod (i) - týkající se nevymáhání nájemného za užívání Nemovitostí R. odkázal na body 55 až 61 prvostupňového rozhodnutí, kde vysvětlil, proč posoudil dané jednání jako pokračující přestupek, jehož dílčí útoky spočívaly v tom, že žalobce nevymáhal pohledávky z nájemného za užívání Nemovitostí R., když nájemné za každý jednotlivý měsíc představuje samostatnou pohledávku dlužníka. V případě jednání žalobce popsanych pod body (ii) až (v) uvedl, že vzal v potaz konec jednání, kterým došlo ze strany žalobce k porušení insolvenčního zákona, neboť dané jednání je trvajícím přestupkem dle § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný shodně se žalobcem poukázal na přechodné ustanovení zákona č. 31/2019 Sb., novelizujícího insolvenční zákon s účinností od 1. 6. 2019, nicméně z něj naopak dovodil, že tímto došlo k zakonzervování dosavadní právní úpravy (tj. právní úpravy účinné do 31. 5. 2019) i pro dosud běžící insolvenční řízení, v nichž bylo vydáno rozhodnutí o úpadku do 31. 5. 2019. Vzhledem k tomu, že v insolvenčním řízení, v němž byl žalobce ustanoven insolvenčním správcem bylo rozhodnutí o úpadku vydáno dne 20. 5. 2014, je pak nutno na dané insolvenční řízení vztáhnout insolvenční zákon ve znění do 31. 5. 2019, jelikož k porušení povinností žalobce došlo v rámci předmětného insolvenčního řízení. A zároveň je tak třeba porušení povinností žalobce jako insolvenčního správce posuzovat podle insolvenčního zákona účinného do 31. 5. 2019.

20. Nesouhlasil ani s výtkou žalobce, v níž sporoval zohlednění dříve žalobci uložených sankcí. Žalovaný nepopíral, že dříve spáchané delikty žalobce nesouvisí s nyní posuzovanými přestupky, tyto však vzal v úvahu pouze v rámci úvah o určení druhu a výměry uložené sankce.
21. Odmítl i tvrzení žalobce, že při uložení sankce měl vycházet z chybných podkladů a odkázal na body 91 až 98 a 106, kde popsal, jakým způsobem dospěl k průměrné i přibližné částce odhadovaného příjmu žalobce za měsíc. Podotkl, že daný výpočet je toliko orientačním výpočtem pro účely posouzení, zda vyměřená správní sankce nemůže být pro žalobce likvidační a zároveň, aby plnila preventivní a výchovnou funkci.
22. K žalobní námitce spočívající v tvrzení žalobce, že pohledávka nájemného za pronájem Nemovitostí R. nepatřila do majetkové podstaty, pokud by se jednalo o nesprávný právní názor žalobce, pak měl zasáhnout insolvenční soud, nejednalo se však o přestupkové jednání žalobce, žalovaný poukázal na body 79 až 84 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s touto argumentací vypořádal. Zejména akcentoval, že v bodě 82 jednoznačně vysvětlil, že správně-trestní pravomoc prvostupňového správního orgánu není podmíněna uložením pořádkového opatření insolvenčním soudem v jeho dohlédací činnosti.
23. Rovněž tak v případě žalobní námítky, v níž sporoval názor správních orgánů, že neměl vyčkávat na vyznačení doložky právní moci na usnesení o schválení oddlužení a vyhodnotit odvolání dlužníka jako nedůvodné, odkázal na body 109-117 žalobou napadeného rozhodnutí, kde podrobně uvedl, proč dlužník nebyl aktivně legitimován podat sporné odvolání (viz poučení obsažené v usnesení). Přičemž akcentoval, že žalobci

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

nebylo vytýkáno, že nepředjímal rozhodnutí soudu o odvolání, nýbrž že nepostupoval v souladu s právními předpisy, když porušil povinnost postupovat při zpeněžení majetkové hodnoty tak, aby dosáhl rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů. Pokud žalobce upozorňoval na nařízení ústního jednání ve věci rozdělení pohledávek insolvenčním soudem, nebyl k tomu žádný důvod, jelikož úkony insolvenčního soudu se nyní posuzovaného přestupkového řízení netýkají. S námitkou žalobce, že insolvenční zákon nestanoví lhůtu, ve které je nutno přikročit ke zpeněžení majetkové podstaty, žalovaný souhlasil s tím, že insolvenční zákon však stanoví okamžik, od kdy je možno ke zpeněžení majetkové podstaty přikročit.

24. Vytýkal-li žalobce, že nebylo zapotřebí společnosti Car Aukce zaslat jakoukoli informaci ohledně procesu zpeněžení osobního automobilu, žalovaný uvedl, že vytýkané jednání nebylo postaveno na neinformování žalobcem společnosti Car Aukce či ŠkoFIN, ale na tom, že řádně nepřikročil ke zpeněžení osobního automobilu.
25. Žalovaná navrhl soudu zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

26. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
27. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání dle § 51 s. ř. s., když žalobce a ani žalovaný se k výzvě soudu dle § 51 s. ř. s. nevyjádřili a nesdělili soudu, že by ve věci na nařízení ústního jednání trvali.
28. Žaloba není důvodná.
29. Před vypořádáním žalobních bodů městský soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení, správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).
30. Ve vztahu ke všem uplatněným žalobním námitkám městský soud doplňuje, že tyto námitky žalobce přenesl v takřka shodném znění do žaloby ze svého rozkladu proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagoval na závěry, které žalovaný vyslovil k téměř identickým rozkladovým námitkám v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nijak nerefletoval, že žalovaný předmětné námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že v žalobě zopakoval námitky vznesené v rozkladu, aniž by reagoval na odůvodnění

napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s těmito námitkami vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil na základě jakých konkrétních úvah dospěl k závěru o nedůvodnosti těchto námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něj nemohl domýšlet další argumenty.

31. Městský soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Soud proto s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikaturním východiskům za dané situace předesílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na tyto rozkladové námitky žalobce uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou rozhodnutí soudu, když v podrobnostech odkáže na rozhodnutí správního orgánu, panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).
32. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
33. Podle § 36 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019 *„[I]nsolvenční správce je povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob.“*
34. Podle § 36b odst. 1 písm. k) zákona o insolvenčních správcích ve znění účinném do 31. 5. 2019 *„[I]nsolvenční správce se dopustí přestupku tím, že insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem“*
35. Podle § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích ve znění účinném od 1. 6. 2019 dosud *„[I]nsolvenční správce se dopustí přestupku tím, že při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem“*
36. Podle § 36b odst. 4 písm. f) zákona o insolvenčních správcích ve znění účinném od 1. 6. 2019 dosud *„[z]a přestupek podle odstavce 1 písm. b) nebo i) nebo f) lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč.“*
37. Podle § 36b odst. 4 písm. f) zákona o insolvenčních správcích ve znění účinném od 1. 6. 2019 *„[z]a přestupek podle odstavce 1 písm. b) nebo k) nebo odstavce 3 písm. a) nebo g) lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč nebo sankci zákazu činnosti do 5 let.“*
38. První žalobní námitkou byla výtku žalobce, v níž sporoval v bodech 66. a násl. v žalobou napadeném rozhodnutí citovanou právní úpravu aplikovanou správními orgány na danou věc. Žalobce nesouhlasil s tím, že pro správní řízení by měla být rozhodná právní úprava insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2019, která byla implementována novelou č. 31/2019 Sb. V této souvislosti poukázal na přechodné ustanovení zákona č. 31/2019 Sb., čl. II., dle kterého platí, že *„V insolvenčních řízeních, která byla zahájena a v*

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

nichž bylo vydáno rozhodnutí o úpadku dlužníka přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se postupuje podle zákona č. 182/2006 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Dovodil tak, že za situace, kdy v rozhodném insolvenčním řízení bylo rozhodnutí o úpadku vydáno dne 20. 5. 2014 (insolvenční řízení bylo zahájeno dne 4. 4. 2014), nelze správními orgány odkazovaná ustanovení insolvenčního zákona na danou věc aplikovat; ve věci tak bylo nutno vycházet z insolvenčního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017, ze kterého však vyplývá zcela odlišné právní hodnocení správními orgány mu vytýkaného jednání. Proto byl žalobce přesvědčen, že byl „*seznán vinným přestupkem a byla mu uložena sankce za odlišný právní názor, nikoliv za faktické pochybení při výkonu jeho funkce v insolvenčním řízení pod sp. zn. KSPH 70 INS 9359/2014*“.

39. Soud před vypořádáním první žalobní námitky považuje za potřebné upozornit na to, že správní orgány v nyní přezkoumávaném správním/přestupkovém řízení byly oprávněny hodnotit toliko řádný výkon funkce insolvenčního správce ze strany žalobce dle zákona o insolvenčních správcích. V tomto směru soud odkazuje na bod 1. 5. 2 Důvodové zprávy k zákonu č. 64/2017 Sb., jímž byl s účinností od 1. 7. 2017 novelizován insolvenční zákon, v němž byl zakotven současný model dohledu nad činností insolvenčního správce, s tím, že nyní podléhá insolvenční správce dvojí kontrole, a to dohlédací činnosti insolvenčního soudu dle § 10 písm. b) insolvenčního zákona a dohledu ministerstva spravedlnosti dle § 36 odst. 1 zákona o insolvenčních správcích. Účely obou kontrolních činností jsou rozdílné. Dohlédací činnost insolvenčního soudu spočívá dle § 11 odst. 1 insolvenčního zákona v rozhodování o záležitostech, které se týkají průběhu insolvenčního řízení, přijímání opatření potřebných k zajištění jeho účelu a ukládání povinností subjektům řízení. Insolvenční soud dbá o řádný a plynulý průběh insolvenčního řízení. Dohled ministerstva spravedlnosti je naproti tomu druhem správního dozoru, který dle § 36 odst. 2 písm. c) zákona o insolvenčních správcích spočívá v tom, že ministerstvo sleduje výkon činnosti insolvenčních správců a v obecné rovině hodnotí, zdali odpovídá požadavkům zákona o insolvenčních správcích. Ministerstvo tímto postupem chrání významný veřejný zájem na řádném výkonu činnosti insolvenčního správce a nezasahuje při tom do konkrétního insolvenčního řízení. Shodně též komentářová literatura: RICHTER, Martin. In RICHTER, Martin; BENÝŠEK, Jan; ČUJAN, Radomír a kol. Zákon o insolvenčních správcích a předpisy související. Komentář. 1. vydání. C. H. Beck: Praha, 2018, s. 270 a 271: „*Dohlédací činnost insolvenčního soudu tedy vůbec primárně nespočívá v kontrole, zda ze strany insolvenčního správce dochází k protiprávnímu jednání, ale spočívá výhradně v předcházení, případně zjišťování a odstraňování příčin, které brání řádnému průběhu daného insolvenčního řízení. [...] Pokud protiprávní jednání insolvenčního správce nepřekáželo řádnému průběhu řízení, anebo již překážet přestalo, nemělo by k uložení zajišťovacího opatření (typicky pořádkové pokuty) vůbec dojít. [...] Skutečnost, že je řádný průběh konkrétního insolvenčního řízení navzdory protiprávnímu jednání insolvenčního správce zajištěn, však ještě neznamená, že takové jednání insolvenčního správce není jinak společensky škodlivé. Právě v případě existence takového škodlivého přesahu, který může být dán kvantitativně (množstvím protiprávního jednání v několika řízeních) anebo kvalitativně (zvláštní závažností protiprávního jednání), je předmětem dohledu ministerstva podle § 36 odst. 2 písm. c). Dohledová pravomoc ministerstva a dohlédací činnost soudu se tedy od sebe podstatně liší a systémově jsou k sobě komplementární.*“ (viz rozsudek Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 19. 7. 2022, č. j. 14 A 140/2020-46).
40. S ohledem na znění předmětné námitky, v níž žalobce dovozuje nesprávné právní posouzení vytýkaného jednání a uložení mu nesprávné sankce s ohledem na neúčinné

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

znění správními orgány aplikovaného insolvenčního zákona, soud předně zdůrazňuje, že žalobce byl shledán vinným a sankce mu byla uložena za přestupky dle § 36b odst. 1 písm. i) a odst. 4 písm. f) zákona o insolvenčních správcích ve znění účinném od 1. 6. 2019 dosud. Tedy správní orgány žalobci neuložily sankci dle insolvenčního zákona, nýbrž mu vytklly postup, který v rámci výkonu své funkce insolvenčního správce při vedení insolvenčního řízení zaujal, neboť při správě majetkové podstaty nepostupoval svědomitě a s odbornou péčí tak, aby věřitelé byli řádně uspokojeni. Odkazoval-li žalobce ve své námitce konkrétně na body 66. a násl. žalobou napadeného rozhodnutí, pak zde byly žalovaným bez dalšího toliko citována jednotlivá zákonná ustanovení, která na věc byla aplikována, aniž by zde byla uvedena příslušná časová znění těchto ustanovení. Správní orgány však jak ve výrocích, tak v odůvodněních svých rozhodnutí jednoznačně konstatovaly, že žalobce porušil povinnosti stanovené mu insolvenčním zákonem ve znění účinném do 31. 5. 2019.

41. V případě jednání podřazeného ve výroku I. prvostupňového správního rozhodnutí pod písmeno a) - nevymáhání pohledávky dlužníků z titulu nájemní smlouvy k Nemovitostem R., již prvostupňový správní orgán v bodech 55 až 61 podrobně rozebral povahu daného jednání žalobce jako pokračujícího přestupku dle § 7 zákona o odpovědnosti, soud se s tímto posouzením zcela ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Dále co se týče vytýkaných jednání uvedených ve výroku I. prvostupňového správního rozhodnutí pod písmeny b) - nepřistoupení ke zpeněžení Nemovitostí R.; c) - nepřistoupení ke zpeněžení osobního automobilu Hyundai; d) - zadržování prostředků určených pro výplatu nezajištěných věřitelů; e) - nepoužití k mimořádným splátkám nad rámec splátkového kalendáře příjem majetkové podstaty, tato všechna byla správně posouzena jako trvající přestupky dle § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky a soud pro stručnost opět odkazuje na jejich podrobný rozbor provedený prvostupňovým správním orgánem v bodech 69 až 98 jeho rozhodnutí. Žalobce žalobní námitkou sporoval toliko správními orgány aplikované znění insolvenčního zákona, správní orgány je však dle názoru soudu určily správně, právě s ohledem na žalobcem odkazované znění přechodného ustanovení v části I., čl. II. zákona č. 31/2019 Sb., jímž byla provedena změna insolvenčního zákona a některých dalších zákonů (citováno v odstavcích 6. a 36. tohoto rozsudku), dle kterého je třeba v insolvenčních řízeních, v nichž bylo vydáno rozhodnutí o úpadku do 31. 5. 2019, postupovat dle dosavadní právní úpravy, tj. dle právní úpravy účinné do 31. 5. 2019 (když ode dne 1. 6. 2019 počal platit insolvenční zákon ve znění této novely). Ve věci přitom nebylo mezi účastníky sporu, že v rozhodném insolvenčním řízení bylo rozhodnutí o úpadku vydáno dne 20. 5. 2014, tudíž ve smyslu přechodného ustanovení je nutno na něj aplikovat insolvenční zákon ve znění účinném do 31. 5. 2019, když k porušení povinností žalobce v postavení insolvenčního správce došlo ve vztahu k předmětnému insolvenčnímu řízení. Soud tedy shrnuje, že správní orgány správně aplikovaly na jednání žalobce, jímž došlo k naplnění skutkových podstat přestupků dle zákona o insolvenčních správcích insolvenční zákon ve znění účinném do 31. 5. 2019.
42. Pokud pak žalobce dovozoval, že v souvislosti s aplikací nesprávné právní úpravy došlo k situaci, kdy byl uznán vinným za přestupek a byla mu uložena sankce za nesprávný právní názor a nikoli za faktické pochybení při výkonu funkce insolvenčního správce, soudu není zcela jasná podstata této argumentace; nicméně s ohledem na právní posouzení věci správními orgány odmítá žalobcem předestřený názor, že nebyl postihován za svá faktická, resp. správními orgány zjištěná pochybení při výkonu funkce insolvenčního správce. Ze správních rozhodnutí je zcela zřejmé, jaká konkrétní (slovy žalobce faktická) jednání (či pochybení) žalobce byla správními orgány kvalifikována jako přestupková

jednání; soud mezi nimi nenalezl žádné jednání, které by bylo lze hodnotit jako pouhé zastávání určitého právního názoru žalobcem, jež by bylo podraženo pod určitou skutkovou podstatu přestupku a za něž by mu byla uložena sankce. K výtce žalobce na užití institutu přerušení řízení v průběhu insolvenčního řízení v rozporu s aktuální judikaturou, soud opakuje, že způsob vedení insolvenčního řízení je pro nyní posuzované správní řízení zcela irelevantní, když předmětem nyní přezkoumávaného správního řízení je vytýkané přestupkové jednání žalobce. Soud tedy posoudil již první žalobní námitku jako nedůvodnou.

43. Ani námitku žalobce spočívající v nesprávném zohlednění dvou dříve žalobci uložených sankcí v jeho neprospěch v bodech 88-90 žalobou napadeného rozhodnutí soud neshledal důvodnou. Předně soud připomíná, že v dotčených bodech žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný plně ztotožnil s vypořádáním obdobné rozkladové námitky prvostupňovým správním orgánem.
44. K problematice přitěžujících okolností, k nimž lze při ukládání sankcí dle § 36 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, přihlédnout, soud odkazuje na Důvodovou zprávu k danému zákonu, v níž se uvádí: „*Při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne k demonstrativně uvedeným okolnostem, které mají vliv na míru společenské škodlivosti přestupku. Jedná se pouze o demonstrativní výčet okolností, tedy nejenže je možné s ohledem na specifika správního trestání (např. v řízeních navazujících na výkon dozoru) přihlížet k okolnostem dalším, ale není ani nutné přihlédnout vždy k těm okolnostem, které jsou zde vyjmenovány, pokud v konkrétním případě nebudou pro posouzení společenské škodlivosti přestupku rozhodující.*“ Jinými slovy řečeno správní orgány jsou vzhledem k demonstrativnímu výčtu přitěžujících i polehčujících okolností vypočtených v zákoně, oprávněny při ukládání sankce přihlédnout nejen k v zákoně příkladmo vypočteným, nýbrž i ke všem, dle jejich názoru relevantním skutečnostem, jež během správního řízení vyjdou najevo. V nyní posuzované věci správní orgány hodnotily i přístup žalobce k plnění povinností vyplývajících mu z výkonu vysoce specializovaného povolání insolvenčního správce. Právě v rámci hodnocení jeho vztahu k dodržování právních předpisů upravujících výkon činnosti insolvenčního správce vzaly mimo jiné v potaz skutečnost, že žalobce byl již v minulosti za správní delikty související s výkonem dané funkce sankcionován. Uvedené přičetly žalobci k tíži, neboť v takovémto jednání spatřovaly nedostatek potřebné míry osobní odpovědnosti žalobce, a rovněž tak logicky dospěly k názoru, že ani předchozí sankce uložené žalobci jej nepřiměly k pozitivní změně jeho chování při výkonu funkce insolvenčního správce. Pokud žalobce upozorňoval na to, že oba předchozí správní delikty vykazují rozdílnou povahu než v nyní posuzované věci, soud mu v tomto shodně se správními orgány dává pravdu, nicméně akcentuje, že správní orgány nehodnotily předchozí delikty jako recidivu; tudíž žalobce se mylí, domnívá-li se, že k jeho předchozímu protiprávnímu jednání nemohlo být v nyní posuzovaném správním řízení vůbec přihlíženo.
45. Žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí v bodech 91-98 vycházelo z chybných podkladů, jelikož zde bylo uvedeno, že správní orgán vycházel z Výpisu ze seznamu insolvenčních správců, který i ke dni sepsu žaloby obsahuje mnoho řízení, ve kterých žalobce funkci insolvenčního správce již po dlouhou dobu nevykonává a tuto nevykonával ani ke dni vydání rozhodnutí. Upozornil, že již v rozkladu namítal, že není zřejmé, z jakého výpočtu bylo vycházeno, druhostupňový správní orgán však na tuto výtku nereagoval. Poté žalobce uvedl, že „*jen pro ilustraci, k dnešnímu dni to jsou např. řízení pod*

body 1-4, 6-9, 11, 13, 15, 17-23, 30-33, 41, v této souvislosti pak žalobce vznáší i návrh dle § 65 odst. 3 správního řádu.“

46. Soud ověřil, že součástí správního spisu je Výpis ze seznamu insolvenčních správců ze dne 8. 4. 2021 (dále též „Výpis“), v němž bylo vypočteno celkem 325 insolvenčních řízení, v nichž byl žalobce ustanoven do funkce insolvenčního správce ke dni 8. 4. 2021 (každé insolvenční řízení je označeno mimo jiné i spisovou značkou, názvy soudů, u nichž jsou tato řízení vedena). Žalobce byl o existenci tohoto podkladu ve správním řízení uvědomen ve Vyrozhumění účastníka řízení a výzvě k vyjádření ze dne 9. 4. 2021, a to konkrétně v bodě 7. Soud z rozkladu žalobce ze dne 18. 11. 2021 rovněž zjistil, že v něm žalobce námitku sporující počet insolvenčních řízení dle Výpisu, v nichž byl ustanoveným insolvenčním správcem, či námitku sporující samotný Výpis, neuplatnil, toliko nesouhlasil s tím, že v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí absentuje způsob výpočtu jeho minimálního garantovaného příjmu plynoucího mu z výkonu funkce. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pak přesně na takto formulovanou rozkladovou námitku reagoval v bodech 91-98, na něž soud pro stručnost odkazuje a shrnuje, že v nich žalovaný jasným a určitým způsobem popsal výpočet (součin odměny insolvenčního správce dle § 3 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 313/2007 Sb., tj. částky 750 Kč bez DPH za každý započatý kalendářní měsíc výkonu funkce a počtu řízení, v nichž byl žalobce ustanoven jako insolvenční správce, tj. 325; celkem se jedná o částku 243 750 Kč, která byla oběma správními orgány shodně v rozhodnutích vypočtena). Žalovaný se tedy s žalobcem uplatněnou rozkladovou námitkou vypořádal naprosto vyčerpávajícím způsobem; není tudíž pravdou, jak tvrdí žalobce v žalobě, že by zůstala nevyřešena. Žalobce až v žalobě namítal, že jeden z podkladů předmětného výpočtu, tj. Výpis ze seznamu insolvenčních správců ze dne 8. 4. 2021, vykazoval chybové údaje ohledně výčtu insolvenčních řízení, v nichž byl žalobce ustanoven insolvenčním správcem. Soud však předně akcentuje, že žalobce byl velmi dobře s tímto podkladem ve správním řízení obeznámen, a přitom vůči němu v rozkladu nevzněl žádnou námitku. Sporuje-li žalobce, že některá z insolvenčních řízení zařazených ve Výpisu *k dnešnímu dni*, tj. v době vypracování žaloby, již zřejmě byla skončena či v nich žalobce jako insolvenční správce nefiguruje (uvedené nelze pro neúplnost žalobního textu seznat), má soud takto předestřenou námitku za ryze účelovou a nedůvodnou, jelikož podstatným pro posouzení věci byl skutkový stav v době rozhodování správních orgánů. Soud opakuje, že žalobce v rozkladu žádnou takovou námitku neuplatnil a ani v žalobě neuvedl, že by ji nemohl vznést v průběhu správního řízení. Navíc dotčená námitka nebyla řádně žalobcem v žalobě řádně specifikována, natož osvědčena. Pouhý odkaz v žalobě na pořadová čísla bez jakéhokoliv bližšího vymezení je zcela neurčitým a nedostačujícím tvrzením i důkazním návrhem. Nad rámec shora uvedeného soud upozorňuje, že žalobcem v žalobě toliko „naznačený“ výčet zřejmě ukončených insolvenčních řízení ke dni vypracování žaloby dává výsledné číslo 22 řízení, což je zcela zanedbatelný počet řízení ve vztahu k celkem i po odečtení těchto 22 řízení z celkového počtu zjištěných řízení 325, tj. 303 zbylých řízení.
47. Žalobce v další žalobní námitce s poukazem na body 99-108 a 79-84 druhostupňového správního rozhodnutí namítal, že mu bylo kladeno za vinu to, jakým způsobem přistoupil k problematice vybírání, resp. nevybírání nájemného za Nemovitosti R., byť uvedené řešil insolvenční soud a žalobce zde prezentoval svůj názor, že dotčená pohledávka nepatří do soupisu majetkové podstaty. Tím, že se řídil svým právním názorem, byť připouští, že se mohl mýlit, se však nemohl dopustit přestupkového jednání; navíc ve věci mohl zasáhnout

v rámci dohledové činnosti insolvenční soud. Nad to označil sporné nájemné za nedobytnou pohledávku s ohledem na špatnou sociální situaci nájemců.

48. Soud upozorňuje, že ve shora odkazovaných bodech žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný věnoval rozkladovým námitkám žalobce týkajícím se nevybírání nájemného za užívání Nemovitostí R. [viz výrok I. a) prvostupňového správního rozhodnutí]. Žalovaný konkrétně v bodech 102 až 104 vysvětlil, jaký správný postup v souladu s insolvenčním zákonem ve znění účinném do 31. 5. 2019 měl žalobce v případě řešení oddlužení tzv. kombinací pohledávky věřitelů zvolit, tj. že takovéto pohledávky měly být uspokojovány jednak z měsíčních splátek dlužníka a taktéž z výnosů zpeněžení majetku dlužníka náležející do majetkové podstaty, který insolvenční soud označil v usnesení o schválení oddlužení (viz usnesení Krajského soudu v Praze o schválení oddlužení ze dne 26. 3. 2019, č. j. KSPH 70 INS 9359/2014-B-145). Soud pro stručnost na body 99 až 104 žalobou napadeného rozhodnutí odkazuje a shodně se žalovaným má za to, že z ustanovení § 206 odst. 2 insolvenčního zákona (jež nedoznalo změny ani před a ani po novele č. 31/2019 Sb.) a dle kterého: „[m]ajetkovou podstatu tvoří dále i příslušenství, přírůstky, plody a užitky majetku uvedeného v odstavci 1.“, je zřejmé, že nájemné z titulu užívání Nemovitostí R. [sepsané v bodě VI. a) usnesení o oddlužení mezi nemovitostmi náležející do majetkové podstaty dlužníka] do majetkové podstaty v podobě užitků z Nemovitostí R. bezesporu spadalo. Pokud tedy žalobce na základě svého odlišného právního názoru nájemné nevybíral, neboť byl přesvědčen, že do majetkové podstaty nenáleží, bezesporu postupoval v rozporu s příslušnými zákonnými ustanoveními insolvenčního zákona, za což byl správně správními orgány shledán vinným. Soud tedy opakuje, že nebyl potrestán *a priori* za svůj nesprávný právní názor, nýbrž za to, že nepostupoval v souladu se zákonem stanovenými povinnostmi při výkonu funkce insolvenčního správce. Tento nesprávný postup žalobce byl zřejmě dán jeho mylným právním názorem, nicméně to, jaká konkrétní subjektivní pohnutka (úmysl, nevědomost, neznalost atp.) způsobila, že žalobce nevykonával svou funkci v souladu se zákonem, tj. svědomitě a na náležité odborné úrovni, je pro posouzení dané věci zcela bezpředmětná. Jinými slovy řečeno, insolvenční správce je odpovědný za řádnou znalost právních předpisů, jakož i příslušné judikatury, a že jím provedené úkony v insolvenčním řízení budou s nimi plně v souladu. Snažil-li se pak žalobce ospravedlnit své jednání tvrzením, že se stejně jednalo o nedobytnou pohledávku, soud na tuto účelovou argumentaci nevešel a odkazuje na body 105 až 108 žalobou napadeného rozhodnutí, v nichž žalovaný podrobně popsal insolvenčním zákonem stanovený (§ 227) procesní postup insolvenčních správců v situaci, kdy mají za to, že určité pohledávky jsou nedobytné. Jedná se tedy o zákonem předvídaný a procesně upravený postup směřující k vyjmutí takovéto (nedobytné) pohledávky z majetkové podstaty, jemuž musí předcházet souhlas věřitelského výboru a insolvenčního soudu. Přičemž žalobce v žalobě ani netvrdil, že by ohledně splátek nájemného za Nemovitosti R. alespoň zahájil proces jejich vyjmutí z majetkové podstaty (např. informováním insolvenčního soudu a věřitelského soudu o takovémto úmyslu).
49. Žalobce namítal, že se druhostupňový správní orgán nevyjádřil k rozkladové námitce, jelikož nevysvětlil, jakou lhůtu (míněno časové určení), do kdy měl přistoupit k plnění svých povinností, by považoval za přiměřenou, když v bodě 115. odůvodnění svého rozhodnutí pouze konstatoval, že nemá povinnost provádět obecný či teoretický výklad právních norem a vykonávat tak metodickou činnost vůči žalobci, což žalobce považoval za projev libovůle druhostupňového správního orgánu.

50. Soud pro přehlednost k této námitce dodává, že žalobce v obsahově obdobné rozkladové námitce sporoval, že by jeho konáním, resp. nekonáním, došlo k porušení povinnosti přikročit ke zpeněžení Nemovitostí R., neboť k jejich zpeněžení přikročil bezprostředně poté, co odpadly objektivní překážky dané jak odvoláním ze strany dlužníka proti usnesení o oddlužení, tak návrhem (druhého) dlužníka na rozdělení insolvenčního řízení. Soud předně upozorňuje, že žalobce již formulací této námitky popřel svou prvotní obranu, že se žalovaný nevypořádal s jím, v rozkladu uplatněnou námitkou ohledně určení časového okamžiku, jež by byl hodnocen jako doba přiměřená, do kdy bylo třeba zahájit proces zpeněžení Nemovitostí R.. Již z textu námitky je totiž zřejmé, že byla žalovaným vypořádána; žalobce toliko nesouhlasil se způsobem jejího vypořádání (viz zejména body 109-110 žalobou napadeného rozhodnutí). Soud však na rozdíl od žalobce nepokládá argumentaci žalovaného (viz body 115-116 žalobou napadeného rozhodnutí), který se plně ztotožnil s vypořádáním stejné námitky prvostupňovým správním orgánem, za nesprávný či dokonce za výraz libovůle. Naopak jeho posouzení založené na logických názorech ohledně nemožnosti určení zcela konkrétní doby, do kdy je insolvenční správce povinen zahájit příslušné procesní úkony, pokládá za souladné se zákonem i judikaturou správních soudů. V insolvenčním zákoně žádná takováto „přiměřená“ lhůta zakotvena není, proto oba správní orgány správně vyzdvihly nezbytnost přiměřenosti délky dané lhůty posuzovat se zřetelem na jedinečnost každého jednotlivého případu s tím, že zároveň je nutno vždy vycházet z obecných zásad insolvenčního řízení, spočívajících v povinnosti vést insolvenční řízení tak, aby se jím na jedné straně dosáhlo rychlého, hospodárního a co nejvyššího uspokojení věřitelů, ale na druhé straně nesmí jeho průběhem (mj. i jeho délkou) dojít k poškození oprávněných zájmů žádného z účastníků. Následně správní orgány velmi podrobně a pečlivě hodnotily jednání žalobce ve vztahu k jeho zákonem stanovené povinnosti zpeněžit Nemovitosti R. v daném insolvenčním řízení viz body 111-117 žalobou napadeného rozhodnutí. Co se týče nyní posuzované námitky soud shrnuje, že žalovaný se s námitkou týkající se sporované neurčité lhůty dostatečně vypořádal a posoudil ji v souladu se zásadami logiky a v souladu se zákonem a správní judikaturou, soud zde nenalezl žádné prvky libovůle.
51. Žalobce v žalobě sporoval i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pod body 109-117, v nichž mu bylo vytýkáno, že včas nepřikročil ke zpeněžení Nemovitostí R.. Zásadně nesouhlasil s názorem správních orgánů, že neměl vyčkávat na vyznačení doložky právní moci na usnesení o schválení oddlužení, nýbrž si měl jakožto subjekt vykonávající vysoce specializovanou činnost vyhodnotit, že odvolání dlužníka bude odvolacím soudem posouzeno jako nepřipustné. Taktéž nesouhlasil s názorem druhostupňového správního orgánu, v němž bylo presumováno, že žalobce měl předpokládat, že návrh dlužníka na rozdělení řízení nebude úspěšný (viz bod 119 žalobou napadeného rozhodnutí). Žalobce shodnou námitku uplatnil i v případech vytýkaného jednání spočívajících v nezpeněžení osobního automobilu (body 123-126 žalobou napadeného rozhodnutí); nevyplácení nezajištěných věřitelů žalobce (body 127-133 žalobou napadeného rozhodnutí); nepoužití příjmů z majetkové podstaty nad rámec splátkového kalendáře (body 134-137 žalobou napadeného rozhodnutí).
52. Soud vypořádá veškeré argumentačně shodné námitky mířící proti posouzení správních orgánů potřebnosti, resp. nepotřebnosti, vyčkat v insolvenčním řízení na vyznačení doložky právní moci na usnesení o schválení oddlužení proti němuž bylo podáno odvolání dlužníka D. M. spojené s návrhem na opětovné rozdělení insolvenčního řízení dlužnice I. Š., souhrnně. Předně soud v souvislosti s těmito námitkami upozorňuje na zákonné

ustanovení § 407 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění rozhodném, v němž je zakotveno, že: *[účinky schválení oddlužení nastávají okamžikem zveřejnění rozhodnutí o schválení oddlužení v insolvenčním rejstříku*“. Přičemž dle § 408 odst. 1 tohoto zákona rovněž platí, že od účinnosti rozhodnutí o schválení oddlužení řešeného zpeněžením majetku přechází dispoziční oprávnění k majetku, který byl vymezen ve výroku rozhodnutí o schválení, na insolvenčního správce. Insolvenčnímu správci tudíž okamžikem zveřejnění usnesení o schválení oddlužení svědčilo zákonné oprávnění činit potřebné úkony (v mezích zákona), jimiž by započal proces zpeněžení majetkové podstaty dlužníků, aniž by musel bezpodmínečně s veškerými úkony vyčkávat na vyznačení doložky právní moci na usnesení. Navíc v nyní posuzovaném insolvenčním řízení soud shodně se správními orgány dospěl k názoru, že s ohledem na *de facto* výhradně obstrukční charakter dlužníky učiněných procesních úkonů, bylo v tomto konkrétním případě nadbytečné a nevhodné, aby žalobce vyčkával na výsledek odvolacího a návrhového řízení. V dané věci je nutno připomenout, že sám žalobce v žalobě potvrdil, že věděl, že dlužníci v rámci insolvenčního řízení opakovaně podávali obsahově shodná podání, jimiž se toliko snažili o jeho prodloužení. Žalobce připustil i to, že byl obeznámen s již dříve prezentovaným právním názorem insolvenčního soudu, že dlužník D. M. není aktivně legitimován k podání takovýchto odvolání, a rovněž tak, že insolvenční soud nebude přihlížet k návrhu dlužníků na opětovné rozdělení společného insolvenčního řízení (dlužníků D. M. a I. Š.). Žalovaný správně připomněl, že o nedostatku aktivní legitimace dlužníka D. M. k podání odvolání nad to svědčilo i poučení o nepřípustnosti takového odvolání v textu daného usnesení. Soud tedy v tomto konkrétním případě přisvědčuje správním orgánům, že žalobce měl, a to právě s ohledem na své postavení vysoce odborně specializovaného funkcionáře, přistoupit k úkonům zpeněžení majetkové podstaty již poté, co bylo usnesení o oddlužení zveřejněno v insolvenčním rejstříku dne 7. 8. 2019, tedy bez toho, aby nadbytečně vyčkával na toliko formální vyznačení doložky právní moci na tomto usnesení. Na žalobce správní orgány zcela oprávněně kladou vysoké nároky na odborný a profesionální výkon jeho činnosti insolvenčního správce. Uváděl-li žalobce na svou obranu, že bylo zapotřebí vyčkat rozhodnutí odvolacího soudu, jelikož bylo ve věci rozhodnuto v rozporu s insolvenčním zákonem a oddlužení bylo schváleno v nezákonné formě, soud pak zdůrazňuje, že takováto výtky byla uplatněna v natolik obecné rovině, že soud k ní rovněž toliko v obecné rovině poznamenává, že ve správním spise nenalezl ničeho, co by takováto tvrzení žalobce podporovala, když usnesení o oddlužení nebylo pro nezákonnost zrušeno a žalobce ani netvrdil, že by zmiňované pochybení jakkoliv s insolvenčním soudem řešil on či jeho účastníci. Rovněž nebylo zapotřebí, aby správní orgány, potažmo žalobce, zohlednil, že v insolvenčním řízení bylo nařízeno ústní jednání, když soud již výše upozornil, že správní orgány sledují výkon činnosti insolvenčních správců a v obecné rovině hodnotí, zdali odpovídá požadavkům zákona o insolvenčních správcích; oproti tomu jim nepřísluší hodnotit průběh a kvalitu insolvenčních řízení vedených insolvenčními soudy.

53. Soud výtku žalobce, v níž bez bližšího vysvětlení označil tvrzení druhostupňového správního orgánu v bodě 111 rozhodnutí za matoucí, neboť na jedno a totéž *rozhodnutí odvolacího soudu* odkázal jak druhostupňový správní orgán, tak insolvenční soud, má za nesrozumitelnou. Proto soud toliko uvádí, že text bodu 111 žalobou napadeného rozhodnutí považuje za jasný a srozumitelný a při vypořádání předcházející námitky z něj vycházel. Žalobce se dalším žalobním tvrzením snažil zřejmě vyvinut z nečinnosti při zpeněžení Nemovitostí R., a proto argumentoval tím, že nemohl bezodkladně přistoupit

ke zpeněžení majetkové podstaty, jelikož jej soudní exekutor informoval o vhodnosti nejprve ukončit nájemní vztah. Soud na tomto místě akcentuje zákonem stanovenou odpovědnost žalobce, který při výkonu funkce insolvenčního správce nese odpovědnost za své úkony v insolvenčním řízení sám. Nelze se bez dalšího vyvinutí toliko poukazem, že jednal na základě doporučení třetí osoby, insolvenční správce je povinen plnit povinnosti stanovené mu příslušnými zákony a v rámci plnění těchto povinností samozřejmě může, ale nemusí využít případná doporučení či nově získané informace od třetích osob, to již záleží jen a pouze na jeho vlastním uvážení.

54. Taktéž námitku žalobce, že nebylo zapotřebí, aby žalobce zasílal zajištěnému věřiteli ŠkoFIN informace ohledně výkonu zpeněžení osobního automobilu, jelikož společnost Car Aukce byla zprostředkovatelem a exklusivním prodejcem zajištěného věřitele, soud posoudil jako zcela nedůvodnou. Soud v této souvislosti pro stručnost odkazuje na body 62-66 žalobou napadeného rozhodnutí a toliko dodává, že vytýkaným jednáním žalobci bylo to, že nepřikročil ke zpeněžení osobního automobilu a nikoli to, že nepodával třetí osobě informace o průběhu prodeje tohoto automobilu. Ničeho pak na správnosti posouzení daného vytýkaného jednání správními orgány nemůže změnit ani poukaz žalobce na to, že zajištěný věřitel v průběhu prodeje nevznesl dotaz na stav prodeje, když pro naplnění skutkové podstaty vytýkaného přestupku je zcela irelevantní, zdali si třetí osoba stěžuje na jednání insolvenčního správce. Jelikož podstatným v tomto případě je toliko zjištění, že žalobce nepostupoval při zpeněžení majetkové hodnoty (osobního automobilu), která slouží k zajištění pohledávky v souladu s pokynem zajištěného věřitele (ŠkoFIN) směřujícím ke zpeněžení tak, aby se dosáhlo rychlého, hospodárního a co nejvyššího uspokojení věřitelů.
55. Soud neshledal důvodnými ani žalobcem v žalobě uvedené ryze obecné námitky, a to že správní orgány obou stupňů hodnotily veškeré shromážděné důkazy jen v jeho neprospěch bez ohledu na relevantní právní úpravu, že druhostupňový správní orgán odkazuje a nekriticky přijímá závěry obsažené v prvostupňovém správním rozhodnutí. A soud k nim rovněž jen v obecné rovině konstatuje, že žádná takováto pochybení ve správních rozhodnutích a ani v procesních postupech správních orgánů nenalezl. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že žaloba obsahuje množství toliko heslovitých tvrzení či jakýchsi obsahových fragmentů, z nichž však soud není schopen dovodit, co měl žalobce v úmyslu sdělit.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Lze tak uzavřít, že žaloba je nedůvodná, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Výroky o nákladech řízení pod body II., III. rozhodnutí jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalované prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11.06.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.